

opusdei.org

Prelatens brev (maj 2012)

“Maj månad talar till oss framför allt om jungfru Marias ständiga närvaro i Kyrkans och varje kristens liv”, säger prelaten i majs månadsbrev.

2012-05-28

Mina kära: må Jesus bevara sina döttrar och söner!

Maj månads ankomst fyller alltid våra själar med en särskild glädje. Till påskens jubel tilläggs början av några veckor särskilt tillägnade

jungfru Maria i många länder. Visst gläder sig barn när de på ett särskilt sätt och på närmare håll märker av deras mors närvaro? Det är naturligt att detta händer. Såsom en gammal kyrklig författare försäkrade, lät jungfru Maria under sitt besök till den heliga Elisabet ”med sin tunga (...) en flod av Guds gåvor springa fram för sin kusin, som från en källa, . Dit hon som är *full av nåd* når, fylls allt i själva verket av glädje.” [1]

I dag skulle jag återigen vilja gå igenom några av de tillfällen till jubelsång och tacksägelse som årets femte månad för med sig. Redan den första dagen, Josef arbetarens högtid, som ihågkoms i dag är ett tillfälle till sant *gaudium* för de kvinnor och män, som liksom vi bör söka efter personlig helighet och verka apostoliskt i sitt yrkesarbete och genom de dagliga sysslorna. Jag kommer ihåg vår Faders glädje då man började fira denna liturgiska

minnesdag, eftersom – såsom han skrev i en av sina predikningar – ***denna högtid, som är en kanonisering av arbetets gudomliga värde, visar hur Kyrkan i sitt kollektiva och offentliga liv upprepar de evangeliets centrala sanningar som Gud vill att vi skall på ett särskilt sätt meditera över i vår tid . [2]***

Josef arbetarens högtid inbjuder oss att inte glömma den övernaturliga betydelsen av ett hederligt yrkesarbete, när det är väl utfört, liksom det som den helige patriarken utförde under många år. Ett oundgängligt villkor är att utföra det med övernaturlig och mänsklig fullkomlighet, det vill säga med önskan att ge Gud all ära och att tjäna sin nästa, oberoende av i vilket mån samhället uppskattar det. Hur ofta har jag inte hört den helige Josemaría säga att det mänskliga

arbetets gudomliga värde beror på den kärlek till Gud som man utför det med och av den tjänsteanda med vilken man börjar och slutar!

Med detta brev tar jag tillfället i akt att be om era förböner för de 35 diakoner i prelaturen, som jag kommer att prästviga om fyra dagar. Tidigare i livet ansträngde sig var och en av dessa män att helga sig och verka apostoliskt i sitt civila yrke. Framöver kommer deras prästerliga arbete för dem att bli deras *yrke* – för att uttrycka det på något sätt – som de kommer att ägna alla dagens timmar, med den stora glädjen att veta att de är Herrens redskap för att tillämpa återlösningen på varje människa. Låt oss be så att de blir heliga, lärda, glada och sportiga präster på det andliga planet som den helige Josemaría önskade:
präster-präster, präster till hundra procent . [3]

En annan anledning till att jag är glad är min pastorala resa till Kamerun veckan före påsk. Det är ett land som ger Kyrkan i Afrika och i hela världen så mycket hopp. Jag är också glad för de dagar jag nyligen tillbringade i Pamplona med anledning av 50-årsjubileet av Navarras universitetsklinik. Under de fem årtionden som gått har otaliga personer – läkare, sjuksköterskor och administrativ personal – ägnat sig åt att ta hand om sjuka med kristen anda. Tusentals patienter har återfått hälsan och lärt sig att offra sitt lidande, och vissa till och med döden, till Gud i nära förening med Jesus Kristus på korset. Jag tackar Gud med hela min själ (gör likadant ni också tillsammans med mig) för att den helige Josemarías omsorg om de sjuka, vilken visade sig sedan Verkets början och även tidigare, fann sitt uttryck i detta stora projekt som vår grundare personligen initierade, såsom i så

många andra liknande initiativ som har gjorts under årens lopp i olika länder.

Men, mina döttrar och söner, maj månad talar till oss framför allt om jungfru Marias ständiga närvaro i Kyrkans och varje kristens liv. Inget är mer logiskt än att vi försöker uppnå så stor andlig och apostolisk frukt som möjligt dessa kommande veckor.

I första hand tänker jag på denna mycket älskade marianska vana: majvallfärden. I morgon den 2 maj, firar vi en annan årsdag av den vallfärd den helige Josemaría gjorde till vår Fru av Sonsoles helgedom 1935 tillsammans med två söner till honom. Genom denna öppnade han vägen för denna marianska vana i Verket. Hur många tusentals mariakapell och -helgedomar har man inte besökt efter detta över hela världen med fromt sinne i vår Faders

fotspår! Låt oss be honom att göra vår vallfärd med samma inre samling och förtröstan på vår Moder som han och med samma apostoliska anda som han. Låt oss för detta ändamål även bjuda in någon vän, arbetskamrat eller släkting att följa med oss när vi visar vår Fru vår tillgivenhet som barn.

Mot mitten av månaden firar vi såväl vår Fru av Fatima som årsdagen av den helige Josemarías novena till vår Fru av Guadalupe 1970. Dessa är två minnen som bör leda oss till att be vår stilla bön och de muntliga bönerna med omsorg, särskilt Rosenkransen som vår Fru rekommenderade så varmt till de tre barnen i Fatima. Låt oss vara ambitiösa på ett heligt sätt i våra apostoliska böneämnen genom att be till Maria för Kyrkan och Påven, för frukterna av *trons* år som vi förbereder oss för och för det kristna livets förnyelse över hela världen.

Den 17 maj, som i år sammanfaller med Kristi himmelfärds högtid, är den 20:e årsdagen av vår Faders saligförklaring. Hur härligt är det inte att minnas de underverk av nåd från den dagen som vi fick dela med den salige Johannes Paulus II och med vår älskade don Álvaro! Vilket bra tillfälle är det inte att tacka Gud ännu mer och önska ännu ivrigare följa detta trogna redskaps föredöme som himlen valde för att grunda Opus Dei!

Under dagarna efteråt under månaden kan vi förbereda pingsten tillsammans med vår Fru på nära håll, som i år infaller söndagen den 27 maj. Den helige Josemaría manade oss att på ett personligt sätt uppehålla oss vid dessa dagar (eller dagarna efteråt) genom att göra en tiodagarsandakt till den helige Ande. Det är av största vikt att vi är mycket nära jungfru Maria dessa dagar och lär oss av henne att ha större

förtrolighet med våra själars
Helgare.

För några veckor sedan, då Benedikt XVI betraktade vår Frus närvaro i nattvardssalen i Jerusalem tillsammans med apostlarna och de heliga kvinnorna i väntan på Hjälparens ankomst, uppmärksammade han att **med Maria inleds Jesu liv på jorden och med Maria inleds även Kyrkans första steg** . [4] Gud ville att hans Son skulle bli människa i jungfru Marias allra renaste sköte, och Herren själv gav henne till oss som moder vid korset. När de första lärjungarna därför samlades i nattvardssalen och väntade på den Tröstare som de blivit lovade, var jungfru Maria med dem och bad om ”den Andens gåva som hade överskuggat henne redan vid bebådelsen.” [5]

Påven påpekar att Guds moders närvaro tillsammans med de elva efter Kristi himmelfärd är därför inte en enkel historisk notis av något som hände i det förflutna, utan det har en viktigare betydelse, eftersom hon delar det mest värdefulla hon har med dem: det levande minnet av Jesus, i bönen. Hon delar detta uppdrag från Jesus: att bevara Jesu minne och på detta sätt bevara hans närvaro . [6]

Det är inte svårt att föreställa sig att lärjungarna, som hade Jesu moder vid sin sida, under tiden mellan Kristi himmelfärd och den helige Andes ankomst, med stor fromhet lyssnade när hon berättade om de många minnen som hon bevarade i sitt hjärta, från bebådelsen till födelsen i Betlehem, från de osäkra månaderna efter Herodes förföljelse till åren av arbete och tillvaro i Nazareth, från de lyckliga stunderna

under hans offentliga liv då Herren predikade och gjorde under till de sorgliga stunderna av hans lidande, död och begravning och sedan glädjen vid uppståndelsen, uppenbarelserna i Judéen och Galiléen och Mästarens sista undervisning... I takt med Marias starka upplevelser, förberedde den helige Ande apostlarna och de andra lärjungarna för pingstens fullhet.

Vilken bra skola är inte nattvardssalen, mina barn! Det är en skola för bön där jungfru Maria framstår som den makalösa lärarinnan. ***Bönens mästarinna*** , [7] sade vår Fader, och även ***det dolda och tysta offrets mästarinna*** . [8] Där fortsätter Maria lyssna på Hjälparens ingivelser och lär de första att lyssna till Gud i bönens inre samlings. **Att vörda Jesu moder i Kyrkan innebär därför att av henne lära sig att vara en gemenskap som ber. Detta är ett av**

de väsentliga kännetecknen för den första beskrivningen av den kristna gemenskapen i Apostlagärningarna (jfr Apg 2:42). Ofta tar man till bönen vid svåra stunder och vid personliga problem som driver en att vända sig till Herren för att få insikt, tröst och hjälp. Maria inbjuder till att upptäcka bönens vidd, att vända sig till Gud inte bara när man behöver det och inte bara för att be för oss själva, utan även i förening med andra, uthålligt och troget, med "ett enda hjärta och en enda själ" (Apg 4:32). [9]

Detta är ett uppdrag som Maria anförtror dem som vill vara trogna barn till henne: att lära andra personer att vända sig till Gud i varje stund, inte bara vid trängande behov eller svåra stunder. *För vissa är kanske allt detta bekant; för andra nytt; för alla är det mödosamt. Men (...) – skrev den*

helige Josemaría – *jag kommer inte att upphöra att förkunna att det är absolut nödvändigt att vara en bönens människa, alltid!, vid alla tillfällen och under de mest skiftande omständigheter, för Gud överger oss aldrig. Det är inte kristet att se på vänskapen med Gud som uteslutande en sista utväg. Är det normalt att ignorera eller förakta dem man älskar? Självfallet inte. Våra ord, önskningsar och tankar går ständigt till dem vi älskar: det är som om de ständigt vore närvarande. Så bör det vara även med Gud . [10]*

Så gjorde alltid jungfru Maria. *På Kalvarieberget, vid korset, ber hon. Det är inte något nytt för Maria. Det har hon alltid gjort medan hon utfört sina plikter, då hon ägnat sig åt sitt hem. Medan hon var upptagen av jordiska göromål, fortsatte hon att vara*

uppmärksam på Gud. Kristus (...) ville att även hans moder, den mest upphöjda människan, full av nåd, skulle befästa oss i denna strävan efter att ständigt lyfta blicken mot Guds kärlek . [11]

Från himlen, där hon är förhärligad till kropp och själ, fortsätter jungfru Maria nu att vara var och en mycket nära och fullföljer till punkt och pricka det uppdrag som Jesus gav henne i Johannes: *kvinnor, där är din son* . [12] **Låt oss anförtro alla skeenden av vårt personliga och kyrkliga liv – säger Benedikt XVI –, bland annat vår slutliga hädanfärd. Maria visar oss hur nödvändig bönen är och att vi endast med ett fast och innerligt band med hennes son, fyllt av kärlek, kan lämna "vårt hus", oss själva, modigt för att nå världens hörn och överallt förkunna Herren Jesus, världens frälsare . [13]**

Ber vi orden *Dominus tecum* i Hell dig Maria med den dagliga fromhet som vår Fader gjorde det? Hur framhårdar vi inför Maria så att hon hjälper oss att ta tillvara på den helige Andes gåvor och frukter?

Fortsätt att vara nära förenade med mina böneämnen, som sammanfattas i en intensiv bön för Kyrkan, för Påven, för prästerna och ordensfolket och för hela det kristna folkets helighet. Låt oss be den helige Ande genom Marias förbön om att i alla, herdar och troende, väcka längtan efter att i varje stund göra Guds heliga vilja.

Följ med mig i tanken på den resa jag tänker företa mig till Slovakien om några dagar. Be för att Opus Deis anda även där sprider sig mer och mer genom att i alla miljöer så kärleken till Kyrkan och viljan att helga sig och helga andra i vardagens sysslor. Ni kan inte föreställa er med

vilken ihärdig fromhet vår Fader bad för detta land 1968 då ett försök gjordes att befria sig från marxismens ok.

Med all sin tillgivelse välsignar er

er Fader

+ Javier

Rom den 1 maj 2012

[1] Pseudo-Gregorius Thaumaturgus, *Sermo II super Annuntiatione* .

[2] Sankt Josemaría, *När Kristus går förbi* , nr 52.

[3] Sankt Josemaría, Predikan *Sacerdote para la eternidad* , 13/4 1973.

[4] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 14/3 2012.

[5] Andra Vatikankonciliet, Dogm. konst. *Lumen gentium* , nr 59.

[6] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 14/3 2012.

[7] Sankt Josemaría, *Vägen*, nr 502.

[8] *Ibid* , nr 509.

[9] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 14/3 2012.

[10] Sankt Josemaría, *Guds vänner* , nr 247.

[11] *Ibid* . nr 241.

[12] Joh 19:26.

[13] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 14/3 2012.

.....